

veðrið bara versnaði.

– Mitt um náttina stóðu skiparin, Kaj Johannesen, leiggi hansara, Andrias og eg í stýrihúsinum.

– Tá biður Kaj okkum „befala okkum í Harrans hendur“ tí vit fara at søkka, nú orkaði báturin ikki longur at reisa seg ímillum brot-

– Andrias og eg gjörði av at taka eina øks, og hann setti á oljutunnunar við øksini at fáa hol á at slætta sjógvin við oljuni.

Maskinan var farin at oysa, men pumpan á dekkinum var fyrirgingin.

Dávur sigur, at tá legði hann seg á knæ og bað Várhara hjálpa sær. Hann fekk rigga pumpuna til aftur og setti á at pumpa so hart, hann var mentur. Andrias royndi at kasta alt fyrir borð, sum leyst var, m.a. kjøttunnuna, tí hon knústi alt sundur sum hon rósaði.

– Tá ið eg ikki orkaði meir, tók ein annar tjørnuvísingur yvir. Vit bundu línú á hann og so stóð eg í kappanum og helt.

– Tað minkaði í maskinrúminum, men til alla lukku gekk maskinan alla tíðina. Var tað ikki ein Scandia motorur, var hann kóðnaður, tað er einki at gera við, heldur Dávur.

– Báturin var rangstoyttur, nógvur sjógvur var í lugarinum, men vit fingi sjógvin aftur. Tá rættnaði báturin aftur.

Men veðrið leikaði í við søma lag. Einaferð, teir standa í stýrihúsinum, siggja teir eitt øgiligt brot.

– Skiparin ivaðist ikki í, at nú mistu vit stýrihúsið og hann bað allar menninar fara á niðurundir og leggja lúkuna aftur.

– Coralia skalv undir brotinum, men tað vísti seg, at vit komu bara í kantin á brotinum.

– Tá ið vit komu uppaftur, sóu vit, at tað kom bara dampur frá Blithesome og so varð flaggið vundið í hálva stong.

– Skiparin bað okkum fáa seglini upp, men tað var ikki hugsingur um í storminum, vit fingi fokkuna ein metur upp.

– So bleiv siglt ímóti Blithesome, vit fingi síðuvind og at hon ikki fór runt var eitt Guds undur. Har var ein onnur makt, sum hjálpti okkum, sigur Dávur.

Hann sigur at teir komu í luv av Blithesome, tá sóu teir at allir menninar gingu og tuskaðu í bjargingarvesti.

– Skiparin á Blithesome rópti, at einasta bjargin var at roynd at stjóra menninar yvir á Coraliu. Teir tveittu so boyu út við klænan línú í, og henni fingi vit fatur á. So fingi teir línú yvir aftur á Blithesome.

– Vit máttu seta tvey stykki -120 favnar - undir, tí vit komu ikki Blithesome nærri enn 60 favnar.

Dávur sigur, at fyrsti maður at verða stjórnaður av Blithesome var Hans Pauli, sonur Mortans.

Dávur var sjálvur annar

settur at hála, tað var ikki hildi at vera ráðiligt at fleiri hálaðu fyrri ikki at slíta línuna.

– Tað gekk sum heild gott at fáa menninar yvir. Men vit settu eina boyu á afturat, so kundu teir, sum tordu hava hana í kneppinum, tí annars fóru teir so illa undir.

– Men tað vóru teir, sum fevndi sjógvin og teir vóru illa fyrri. Tá ið teir komu umborð, var roynt at stoyta mjólk í teir at fá a teir at spýggja.

– Kokkurin á Blithesome leyp út í stívlum, teir fyltust við luft og komu at venda upp. Hann kom ongantíð úr koyggjuni á heimferðini og doyði stutt eftir, at vit vóru komnir.

Sjálvur var Mortan siðsti maður av Blithesome.

– Hann var ein sjáldsamur maður, sigur Dávur.

– Tá ið allir vóru komnir av Blithesome, bant hann um stagið og fór aftureftir dekkinum.

– Tað dæmði syninum illa, og tað var øgiligt teir róptu eftir pápanum, eingin væntaði at siggja hann aftur tí Blithesome var javnan undir.

– Hann var farin niður undir at stinga sær klæðini í sekkin.

– So kom kom hann fram á bógvin, bant seg í og leyp í havið við posanum.

– Komin nakað yvir, fekk hann eitt brot og hjann misti sekkin.

Hann rópti hart um at geva út, tí hann vildi hava posan aftur. Men tá rópti sonur hansara Kaj, skiparin hjá okkum afturimóti: Haldi tit bara, latið posan fara.

– Tá ið Mortan kom at skipinum letur í honum: „Tað er eitt grúiligt skil í dag, eg hevði ongantíð drøymt um at eg skuldi doyða á sjónum“.

Blithesome sakk næstan beinanvegin.

– Tað var ikki talingur um hjá Mortani at skifta klæðir.

– Tað kom mest sum av

– Tað var ræðuligasti dagur í mínum lívi tann dagin flakavirkið læt aftur

– Nú hevur mangur maður sannað, at teir skuldu heldur havt lurtu eftir mær, sigur Dávur Davidsen

sær sjálvum, at Mortan tók ræðið á Coraliu av soninum Kaj, sum var so ungur tá.

Dávur greiðir frá, at Mortan gav beinanvegin boð um at fara at surra bjargingarbatin, sum lá og bóltaði á dekkinum.

Dávur sigur, at hetta kundi verið ein ófatilgur sorgarleikur fyrri húskið hjá Mortani í Hvannasundi, tí hann var sjálvur sætti úr

húsinum við þaðum skipunum henda túrin.

– Hetta er ringasta ferðin, eg havi havt á sjónum, sigur

Dávur.

Men hann kann ikki siga, at hann var bangin, sigur hann. Allir toldu tó ikki hetta sovordíð, og hjá onkrum gingu nervarnar fyrri.

Avstað beinanvegin

Dávur sigur, at hann var ikki meiri enn heimkomin, tá ið Mortan í Hvannasundi ringdi til sín.

– Mortan segði, at vit máttu fyrri alt í verðini fara til sjós aftur beinanvegin eftir eina so ringa ferð, tí lógu vit ov leingi, fóru nervarnir og so komu vit ongantíð til sjós aftur.

Hann fór til Havnar og leigaði Soli Deo Gloríu frá Chr. Holm Jacobsen.

Tá fóru teir við kalvalínu undir Føroyum.

– Á jolum var illveður.

– Vit fóru fyrst inn á Tvøroyri, jólaaftan, men avstað aftur beinanvegin út á Munkagrundin eftir línuni, sum vit høvdu mist.

– Hana funnu vit við einum ripara, hóast eingin boy-a var á henni, so væl legði Mortan til merkis.

– Síðan fóru vit norður eftir og fyrsta jólakvöld sigldu vit framvið Tjørnuvík, men tað var ikki veður at lenda.

– Tá græt eg, sigur Dávur. Teir fóru so inn á Hvannasund, har teir vóru bodnir til døgverða.

– Men strax skuldi Mortan avstað aftur til Klaksvíkar.

– Hoyrir tú, tað er ikki friður á tær heldur enn á nøkrum rólíngi, helt ein tjørnuvíkingur fyrri við Mortan.

– Tað er so satt so satt, legði kona Mortans uppi.

Har norðuri er ein rólíngur tað, sum onnur nevna gjólingur.

– Í Klaksvík gjörde vit okkum til at fara í dans, men vit komu ikki so langt, tí so komu skipsboð.

– Annað jólakvöld lógu vit útjanfuri Saksun.

– Tað gekk allur januar,

áðrenn vit komu aftur og tá søgdu foreldrin, at nú var nokk og eg slapp ikki avstað aftur.

Dávur sigur, at Mortan í Hvannasundi var sjómaður burturav. Hann hevði tað best á sjónum og heima treivst hann ikki.

Við týskum trolara

Men Dávur royndi eisini meiri óvanligar partar av sjólvínum.

Hann var í nókur ár við týskum trolarum.

Tað kom seg solciðis, at Dávur hevði handil í Tjørnuvík í 18 ár.

– Eg keypti nógv varu frá Jákupi á Dul og hann skaffaði mær kans við týskum trolara sum formaður.

Teir fiskaðu mest undir Grønlandi.

Hann sigur, at tað var eitt hundalív í fyrstuni, og umstøðurnar vóru nógv verri enn umborð á føroyskum skipum.

– Vit gingu ikki vakt, men arbeiddu altíð, tá ið nakað var at gera. Var fiskur, kundu vit í mesta lagi rokna við at fáa ein fuglalúr av og á fiskarúgvini á dekkinum.

Dávur sigur, at manningin mótmælti so tað bleiv frægari og teir fingi skipað viðurskiði. Tá fingi teir átta tíma frívak.

Hann sigur, at týskarar høvdu eina fantastiska og merkiliga disiplin.

– Bæði skipari og stýrimaður høvdu pistól hjá sær og eg var einaferð úti fyrri, at skiparin hótti ein av manningini við pistól.

– Hetta var eftir kríggið og við skipinum vóru bæði vesturtýskarar og eysturtýskarar, sum vóru flyddir vesturum. Eysturtýskarar, sum komu vesturum, fingi ógvuliga góðar sømdir, m.a. sluppu teir nógv lættari í skatti, enn vesturtýskarar sluppu. Og hetta elvdi til øvund.

Dávur sigur, at tað var altíð ov mikið av brennivíni umborð á trolarunum, og hvørja ferð ein frílova var, so skuldi teir ballast. Og tað gretti ikki, at teir fóru at brúsklast um skatt.

– Soleiðis eisini hesu ferðina og tað endaði við, at skiparin mátti legja uppi og hótta við pistól, sum teir vildu sora hvønn annan um skatt.

Dávur sigur, at hóast teir drukku, var ikki lukkuligt at mæta ávirkaður á dekkinum.

– Revsingin var, at teir mistu frívakina. Var einki at fáa, skuldu teir standa á brúnni, tí í koyggjuna skuldu teir ikki. Hetta reddist manningin so illa, at teir

– Eg havi lagt stóra orku í at fáa Tjørnuvík til eina vakra bygd og nú er her so ruddiligt, sum táa staðni, sigur Dávur Davidsen

